

Arrest

nr. 315 682 van 30 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. JANSSENS
Adolphe Lacomblélaan 59-61 / b5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 30 maart 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 maart 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 9 april 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Eritrea, bent u Saho en een moslim. U verklaart 21 jaar oud te zijn en afkomstig uit het dorp Adi Keyih, subzoba Adi Keyih te zoba Debub. U liep school t.e.m. de zesde graad maar beëindigde uw opleiding omdat u er geen zin meer in had gezien u merkte dat het leger

alle jonge mannen naar het leger wilde brengen. De laatste vijf à zes jaren van uw verblijf te Eritrea hield u zich voornamelijk schuil in uw woonst.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Volgens uw verklaringen is er in Eritrea geen vrede noch vrijheid en wil het leger dat elke Eritreeër soldaat wordt. Giffa's vinden regelmatig plaats waarbij mensen gedwongen worden om hun legerdienst te vervullen. U weigert evenwel uw militaire dienstplicht uit te voeren gezien u in vrede wil leven en u niet met andere mensen wil vechten en/of ze doden.

Tussen u en twee vrienden, S. en M., groeide de idee om Eritrea te verlaten. Op een dag in februari 2021 sprak u met uw vrienden af op een centraal punt in het dorp Adi Keyih. Al wandelend vertrokken jullie richting de dorpen Senafe en Sarha. In de buurt van Sarha stak u vervolgens de grens met Ethiopië over.

U reisde verder via Ethiopië en Soedan naar Qatar. In Qatar verbleef u in de periode van november 2021 tot januari/ februari 2022 met een vals paspoort. Uit vrees om terug gestuurd te worden naar Eritrea reisde u uiteindelijk terug naar Soedan. Daarna ging uw tocht verder via Libië, Italië en Frankrijk. Op 30 maart 2023 diende u te België een aanvraag tot internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Eritrea vreest u gedwongen te worden tot het vervullen van de militaire dienstplicht en vreest u een gevangenisstraf van onbepaalde duur omwille van het illegaal verlaten van het land.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing d.d. 4 april 2023 van de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek d.d. 4 april 2023 reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: "Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat A.A.A. op datum van 04-04-2023 een leeftijd heeft van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar." De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid, temeer u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 12 maart 2024 halsstarrig volhardt dat u geboren bent op de achtste van de twaalfde maand van 2002 (CGVS, pg. 5) en dat u éénnentwintig jaar oud bent (CGVS, pg. 6).

Uw verklaring dat u zich jonger voordeed dan u bent om uw familie naar België te laten komen (CGVS, pg. 6) toont bovendien aan dat u er niet voor terugdeinst om de Belgische asielinstanties, op wie u rekent om een internationale beschermingsmaatregel toe te kennen, om de tuin te leiden.

Voorts vreest u bij een terugkeer naar Eritrea een gevangenisstraf van onbepaalde duur omwille van het illegaal verlaten van uw land. Daarnaast vreest u dat u gedwongen zal worden tot het vervullen van uw militaire dienstplicht. Er dient evenwel benadrukt te worden dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute, in het bijzonder aan uw vermeende illegale vlucht uit Eritrea alsook aan de reisdocumenten die u hiervoor hebt gebruikt.

U verklaart dat u in de maand februari 2021 Eritrea illegaal verliet (CGVS, pg. 20). Via Ethiopië reisde u vervolgens naar Soedan en Qatar (CGVS, pg. 25). Het lag in uw bedoeling om vanuit Qatar door te reizen naar Europa (CGVS, pg. 8, 9). Om toegang te krijgen tot het grondgebied van Qatar regelde uw moeder, die

reeds jaren in het land woont omwille van economische redenen (CGVS, pg. 8), via een tussenpersoon een vals paspoort (CGVS, pg. 8, 16). Nadat u een foto bezorgde werd aan u een vals Eritrees paspoort bezorgd (CGVS, pg. 16). Bijkomende informatie over de manier waarop uw paspoort voor u werd geregeld hebt u niet (CGVS, pg. 9, 16). Na een misverstand met voormelde tussenpersoon vreesde u gedwongen te worden om terug naar Eritrea te keren waardoor u zelf besliste om het vliegtuig naar Soedan te nemen (CGVS, pg. 9, 17). U verbleef uiteindelijk te Qatar van de elfde maand van het jaar 2021 tot de eerste of de tweede maand van 2022 (CGVS, pg. 8, 9). Nadat u Qatar verliet reisde u van Soedan verder via Libië, Italië en Frankrijk naar België (CGVS, pg. 25).

Dienaangaande hecht het CGVS vooreerst weinig waarde aan uw stelling als zou u niet op de hoogte zijn van de manier waarop uw vals Eritrees paspoort geregeld werd. Immers, op het ogenblik dat u te Qatar verbleef was u reeds 26 jaar oud (Cf. supra – onderzoek tot vaststelling leeftijd). Van een volwassen man mag verwacht worden dat hij – minstens globaal – op de hoogte is van de manier waarop zijn reis, en vooral een vals paspoort, geregeld is.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt voorts dat uw vermeend “vals” paspoort door de Belgische migratiediensten werd teruggevonden aan de hand van uw vingerafdrukken middels het visuminformatiesysteem (verder: VIS).

Wat betreft het resultaat dient te worden opgemerkt dat het VIS is uitgewerkt in Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 09/07/2007 betreffende het VIS en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (verder VIS-verordening). Er dient op gewezen te worden dat één van de doelstellingen van het VIS is om bij te dragen tot de identificatie van personen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten zoals bepaald in art. 2.a van de VIS-Verordening. Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragen mogelijk te maken, moeten biometrische gegevens in het VIS verwerkt worden. Daarenboven bepaalt Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13/07/2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode onder meer dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van vingerafdrukken dient toe te staan bij de eerste aanvraag en dat de aanvrager de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, zijn voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven.

Bij de controle van uw vingerafdrukken in het VIS werd vastgesteld dat deze vingerafdrukken overeenstemmen met die van A.A.A., geboren te 01/05/1995 te Adi Keih, nationaliteit Eritrea. Uit het VIS blijkt verder dat voornoemde persoon een visum voor Spanje aanvroeg bij de Spaanse diplomatieke vertegenwoordiging te Doha (Qatar) alsook dat de Spaanse autoriteiten aan betrokkene een Visum Kort Verblijf hebben afgeleverd geldig voor een verblijf in de periode van 5 oktober 2022 tot 5 februari 2023.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat voormelde identiteitsgegevens (grotendeels) overeenstemmen met uw verklaringen bij het CGVS alwaar u stelde A.A.A. te zijn (CGVS, pg. 5) geboren te Adi Keyih, subzoba Adi Keyih te zoba Debub (CGVS, *ibid.*). Niettegenstaande de leeftijd van betrokkene met geboortedatum op 01 mei 1995 niet overeenstemt met uw verklaarde leeftijd van 21 jaar (CGVS, pg. 6) bevestigen deze wel uw leeftijd bepaald door het medisch onderzoek d.d. 4 april 2022 (cf. supra).

Verder dient vastgesteld te worden dat een visum pas afgeleverd wordt nadat het paspoort door de (Spaanse) autoriteiten grondig op zijn echtheid wordt gecontroleerd. Daarenboven wordt bij de afgifte eveneens rekening gehouden met de andere documenten die betrokkene diende bij te brengen bij zijn visumaanvraag zoals het voornemen om terug te keren naar Eritrea/Qatar. Bij controle van het paspoort merkt het CGVS op dat deze gegevens andermaal overeenstemmen met uw naam, met uw geboorteplaats, met uw foto en met uw leeftijd bepaald bij medisch onderzoek tot vaststelling van uw leeftijd (cf. supra).

Rekening houdende met deze bevindingen wijst alles erop dat u op 27 september 2022 bij de Spaanse autoriteiten te Doha (Qatar) een aanvraag voor een visum indiende middels een **echt** Eritrees paspoort, dat reeds in 2018 werd afgeleverd.

Middels de informatie in uw administratief dossier kan voorts weinig waarde gehecht worden aan uw vermeend vluchtrelaas. Naar uw verklaringen vertrok u in de maand februari 2021 uit Eritrea (vragenlijst CGVS, pg. 2, verklaring DVZ, pg. 6, 12). Niettegenstaande u ten aanzien van DVZ verklaarde dat u in november 2022 naar Qatar ging en er in januari 2023 opnieuw vertrok (verklaring DVZ, pg. 12) geeft u op uw persoonlijk onderhoud d.d. 12 maart 2024 aan dat u zich te Qatar bevond van november 2021 tot januari/februari 2022 (CGVS, pg. 8, 9). Wanneer u hierover bevraagd wordt, bevestigt u uw laatste verklaringen (CGVS, pg. 9). Deze verklaringen rijmen evenwel niet met de vaststelling dat u op datum van uw visumaanvraag d.d. 27 september 2022 persoonlijk aanwezig moest zijn te Qatar en het bijgevolg niet aannemelijk is dat u Qatar in januari/februari 2022 verliet (CGVS, pg. 8, 9). Daarenboven werd door u aan de Spaanse autoriteiten een arbeidsovereenkomst ('Domestic Workers Contract') op uw naam bezorgd voor een tewerkstelling als chauffeur te Doha. Deze tewerkstelling ving aan op 7 juli 2021 wat er op wijst dat u minstens sinds 07 juli 2021 reeds te Qatar aanwezig was. Ten slotte wordt er op gewezen dat uw verklaringen inzake uw verblijf te Ethiopië allerm minst aannemelijk noch doorleefd zijn. Immers, op de vraag wat u deed te Ethiopië antwoordt u nietszeggend 'leven' en op de volgende vraag wat u deed om te leven antwoordde u dat u geld kreeg van uw moeder te Qatar (CGVS, pg. 25). Rekening houdende met alle (objectieve) informatie wijst alles er bijgevolg op dat u loog omtrent uw vluchtroute, dat u veel langer te Qatar

verbleef dan u beweert en dat het weinig geloofwaardig is dat u na uw verblijf te Qatar terugkeerde naar Soedan.

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt (zie ook de door u aangebrachte documenten), los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea en verdere reis naar Europa, niet geloofwaardig kan bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land.

Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal nu beschikt (zie COI Focus "ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië" van 18 augustus 2023, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat er sinds 2022, en zeker voor wat betreft de tweede helft van 2022, sprake is van een intensivering en veralgemening van de mobilisatie in Eritrea naar aanleiding van Eritrea's deelname aan het conflict in het noorden van Ethiopië, waarbij minderjarigen, reservisten én personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst], op grote schaal verplicht zijn gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst.

In november 2022 tekenden de Ethiopische Federale regering en het Tigray People's Liberation Front – protagonisten in de oorlog in het noorden van Ethiopië – te Pretoria de overeenkomst voor duurzame vrede en een permanente stopzetting van de vijandelijkheden, alsook wordt daaropvolgend in Nairobi een akkoord gesloten aangaande de tijdslijn ter implementatie van het akkoord van Pretoria. Deze overeenkomst stipuleert een terugtrekking van buitenlandse en niet-federale troepen uit de regio. Het Eritrese leger trok zich daarop gedeeltelijk terug uit bepaalde delen in het noorden van Tigray. In de zomer van 2023 zijn nog steeds Eritrese troepen aanwezig in de grensenclaves in het noorden van Tigray, alsook bezetten ze nog steeds het grootste deel van Irob en de gebieden rond Tserona en Zalambessa, Badme en gemeentes rond Sheraro.

Hoewel bronnen aanvankelijk melding maakten van aanhoudende mobilisatie in Eritrea, ook na het staakt-hetvuren en de vredesovereenkomst van november 2022, wordt in februari 2023 melding gemaakt van het feit dat de meeste leden van de Eritrese reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijke leven. Er werden geen indicaties gevonden in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023. Personen die voorheen gemobiliseerd werden in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië, zouden zijn teruggekeerd naar Asmara. Uit de informatie komt verder naar voren dat de rekrutering in de nationale dienstplicht – zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van, en Eritrea's deelname aan, de oorlog in het noorden van Ethiopië – dan wel wordt voortgezet, doch nergens blijkt uit deze informatie dat er op heden nog sprake zou zijn van de gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht, van personen die niet langer dienstplichtig zijn [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst].

Gezien u op legale wijze Eritrea heeft verlaten en vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, alsook dat u op het moment dat u Eritrea verliet, geen verplichtingen had in het kader van de nationale dienstplicht. Op grond van bovenstaande informatie dient verder vastgesteld dat er geen indicaties bestaan dat u – omwille van het uitbreken van de oorlog in het noorden van Ethiopië in november 2020, de deelname van het Eritrese leger in deze oorlog, en de intensieve mobilisatiecampagne in Eritrea in het najaar van 2022 – op heden een toekomstige vrees voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale dienstplicht te koesteren zou hebben, indien u zou terugkeren naar Eritrea.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, in concreto een schooldocument, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

De door uw advocaat bezorgde opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud (mail. Dd.5/4/2024), wijzigt niets aan bovenstaande beslissing. Het betreft vooreerst een passage uit het onderhoud waarnaar in de beslissing niet wordt verwezen. Bovendien vermeldt uw advocaat dat uw opmerking waarschijnlijk het gevolg is van een verkeerde vertaling die door u geraadpleegd werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*” en van “*het zorgvuldigheidsplicht*”.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Verzoeker verklaart de Eritrese autoriteiten te vrezen die hem zullen dwingen zijn militaire dienstplicht te vervullen en hem een gevangenisstraf zullen opleggen wegens het illegaal verlaten van Eritrea. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

5.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan verzoekers Eritrese nationaliteit.

De Raad wijst erop dat het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in wezen een toekomstgerichte beoordeling vereist waarbij onder meer rekening wordt gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast en de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden (artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal meent dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat heden na een legaal vertrek uit Eritrea geen risico bestaat op bestraffing. Er wordt gemotiveerd dat, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn illegaal vertrek uit Eritrea en aangezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is om toestemming te verkrijgen om het land op legale wijze te verlaten, verzoeker geen vrees dient te koesteren voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale context. Hierover stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt (zie ook de door u aangebrachte documenten), los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet

illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea en verdere reis naar Europa, niet geloofwaardig kan bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land.

Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal nu beschikt (zie COI Focus "ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië" van 18 augustus 2023, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat er sinds 2022, en zeker voor wat betreft de tweede helft van 2022, sprake is van een intensivering en veralgemening van de mobilisatie in Eritrea naar aanleiding van Eritrea's deelname aan het conflict in het noorden van Ethiopië, waarbij minderjarigen, reservisten én personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst], op grote schaal verplicht zijn gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst.

In november 2022 tekenden de Ethiopische Federale regering en het Tigray People's Liberation Front – protagonisten in de oorlog in het noorden van Ethiopië – te Pretoria de overeenkomst voor duurzame vrede en een permanente stopzetting van de vijandelijkheden, alsook wordt daaropvolgend in Nairobi een akkoord gesloten aangaande de tijdslijn ter implementatie van het akkoord van Pretoria. Deze overeenkomst stipuleert een terugtrekking van buitenlandse en niet-federale troepen uit de regio. Het Eritrese leger trok zich daarop gedeeltelijk terug uit bepaalde delen in het noorden van Tigray. In de zomer van 2023 zijn nog steeds Eritrese troepen aanwezig in de grensenclaves in het noorden van Tigray, alsook bezetten ze nog steeds het grootste deel van Irob en de gebieden rond Tserona en Zalambessa, Badme en gemeentes rond Sheraro.

Hoewel bronnen aanvankelijk melding maakten van aanhoudende mobilisatie in Eritrea, ook na het staakt-hetvuren en de vredesovereenkomst van november 2022, wordt in februari 2023 melding gemaakt van het feit dat de meeste leden van de Eritrese reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijke leven. Er werden geen indicaties gevonden in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023. Personen die voorheen gemobiliseerd werden in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië, zouden zijn teruggekeerd naar Asmara. Uit de informatie komt verder naar voren dat de rekrutering in de nationale dienstplicht – zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van, en Eritrea's deelname aan, de oorlog in het noorden van Ethiopië – dan wel wordt voortgezet, doch nergens blijkt uit deze informatie dat er op heden nog sprake zou zijn van de gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht, van personen die niet langer dienstplichtig zijn [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst].

Gezien u op legale wijze Eritrea heeft verlaten en vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, alsook dat u op het moment dat u Eritrea verliet, geen verplichtingen had in het kader van de nationale dienstplicht. Op grond van bovenstaande informatie dient verder vastgesteld dat er geen indicaties bestaan dat u – omwille van het uitbreken van de oorlog in het noorden van Ethiopië in november 2020, de deelname van het Eritrese leger in deze oorlog, en de intensieve mobilisatiecampagne in Eritrea in het najaar van 2022 – op heden een toekomstige vrees voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale dienstplicht te koesteren zou hebben, indien u zou terugkeren naar Eritrea."

Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal en betoogt onder meer dat het risico voor hem ingeval van terugkeer onvoldoende zorgvuldig is onderzocht en verwijst daarbij naar landeninformatie (verzoekschrift, p. 8-13) waarin onder meer wordt gesteld dat Eritreeërs die gedwongen worden teruggestuurd naar Eritrea een ernstig risico lopen op vervolging of andere mensenrechtenschendingen.

Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de mobilisatie door de Eritrese overheid naar aanleiding van de deelname van Eritrea aan het conflict in het noorden van Ethiopië, blijkt vooreerst dat in de tweede helft van 2022 er sprake was van een intensivering van de mobilisatie in Eritrea, die volgens bronnen in die periode uiteindelijk resulteerde in een veralgemeende mobilisatie. Het gewelddadig conflict in de Tigray-regio in Ethiopië begon in november 2020 en omvatte vier grote fasen, waarvan de laatste wordt beëindigd met de vredesovereenkomst die werd getekend tussen het TPLF en de Ethiopische overheid op 2 november 2022. Het Eritrese leger is nagenoeg van bij aanvang van het conflict betrokken bij het conflict (COI Focus, "ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië", 18 augustus 2023 (update, p. 6). Er is geen gezaghebbende beoordeling van het aantal Eritrese troepen in de oorlog. Een Ethiopisch journalist schat het aantal Eritrese troepen in het noorden van Ethiopië begin september 2021 op 300.000, bronnen dicht bij het TPLF schatten dat de helft van de Eritrese strijdkrachten zich in Tigray bevindt in oktober 2022 en een westerse diplomaat schat in diezelfde periode dat tot 60.000 Eritrese soldaten betrokken zijn bij de laatste vijandelijkheden sinds augustus 2022. De betrokkenheid van Eritrea bij deze oorlog leidt tot een intensivering en uiteindelijke veralgemeende mobilisatie van dienstplichtigen in Eritrea. De

expert Martin Plaut meldt in januari 2021 dat volgens een goede bron het Eritrese offensief de mobilisatie van 200.000 nieuwe troepen inhoudt. Dit aantal wordt bereikt door verschillende categorieën dienstplichtigen in dienst te nemen die voorheen waren vrijgesteld zoals vrouwen met jonge kinderen, gepensioneerde soldaten en kinderen vanaf 16 jaar (COI Focus, p. 9). Ook uit Tigray door het Eritrese leger ontvoerde vluchtelingen worden met geweld teruggebracht naar Eritrea en gevangenen worden naar het front gestuurd. In een rapport van mei 2022 stelt de rapporteur van de VN voor de Mensenrechten in Eritrea een dramatische toename van giffa's (razzias) vast met het oog op de militaire dienstplicht. Ook duizenden Eritreeërs die hun dienstplicht vervullen in civiele functies worden overgeplaatst naar militaire functies. De rapporteur documenteert ook het oppakken en verzamelen van kinderen vanaf veertien jaar in giffas. Ook worden kinderen al vanaf de tiende klas naar Sawa, het militaire trainingskamp, gestuurd, terwijl dat normaal pas geldt vanaf de twaalfde klas (Ministerie van Buitenlandse Zaken – Nederland, Algemeen Ambtsbericht Eritrea, mei 2022, p. 12, geciteerd in COI Focus van 18 augustus 2023). In een rapport van mei 2023 van de Speciale VN rapporteur wordt een verdere toename van gedwongen rekrutering gemeld tussen midden en eind 2022 en een grootschalige mobilisatieoperatie in die periode. In september 2022 worden alle reservisten onder 55 jaar opgeroepen en er vinden wijdverspreide zoekacties plaats in steden en dorpen en ook vrouwen worden ingelijfd.

In de periode tussen midden en eind 2022 is sprake van een escalatie van gedwongen rekruteringen en treden de Eritrese autoriteiten steeds dwingender en meedogenlozer op tegen dienstplichtontduikers en worden ook de familieleden van personen die niet ingaan op de oproeping gestraft door bijvoorbeeld voedselbonnen in te houden, gezinnen uit hun huizen te zetten en hen vast te houden in geïmproviseerde gevangenissen.

Minderjarigen, reservisten en personen die daarvoor niet langer dienstplichtig waren omdat ze vrijgesteld of ontslagen waren of niet in aanmerking kwamen voor militaire dienst, werden op grote schaal verplicht gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst. Martin Plaut, een journalist met expertise in de Hoorn van Afrika (COI Focus, voetnoot 68), stelt in december 2022 geen weet te hebben van categorieën die in die periode niet onder de mobilisatie vallen, behalve zwaar zieke personen die fysiek niet in staat zijn om te vechten (COI Focus, p. 14).

De Eritrese regering blijft deze mobilisatie aanhouden ook na de vredesovereenkomst van november 2022 volgens verschillende bronnen. In februari 2023 stelt Human Rights Watch dat de organisatie meldingen blijft krijgen van aanhoudende razzia's en represailles. De Noorse COI-Dienst Landinfo wijst in februari 2023 op de gevolgen van de mobilisatie en dat het aantal doden en gewonden gevolgen kan hebben voor de publieke sectoren buiten het oorlogsapparaat maar geeft ook aan dat de bronnen nauwelijks iets zeggen hoe de mobilisatie van tienduizenden personen, die voordien in diverse sectoren werkten, werd opgevangen. Een diplomatieke bron in Nairobi, gecontacteerd in mei 2023, zegt vernomen te hebben dat veel mensen die gemobiliseerd werden zijn teruggekeerd naar Asmara, maar zij moeten zich opnieuw melden na een maand verlof. Martin Plaut stelt in augustus 2023 over slechts beperkte informatie te beschikken maar gelooft op dat ogenblik dat de mobilisatie doorgaat maar dat hij dit begrijpt als de jaarlijkse "*enlistment for Sawa*".

Hij stelt niet gehoord te hebben dat verse troepen naar Tigray, waar het Eritrese leger aanwezig blijft, worden gestuurd, maar voegt eraan toe "*This does not mean that there are not! It is just that I have not heard about it*". Volgens Tesfa News betekent de aankondiging van de Minister van Buitenlandse Zaken in augustus 2023 dat studenten die goede resultaten halen op het eindexamen naar hun hogescholen kunnen gaan zonder te hoeven deelnemen aan het *National Service Program*, dat de rekruteringspraktijken van het leger voor onbepaalde tijd zijn opgeschort. In de COI Focus, gepubliceerd op 18 augustus 2023, wordt gesteld dat Cedoca geen indicaties vond in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes na februari 2023.

Het is evenwel niet betwist dat ook na februari 2023 gedwongen rekrutering plaatsvindt. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat uit de landeninformatie blijkt dat rekrutering in de nationale dienstplicht wordt voortgezet, zoals dit verliep voor het uitbreken van de oorlog in Ethiopië en Eritrea's deelname. Volgens de commissaris-generaal is het grote verschil dat geen sprake meer zou zijn van gedwongen mobilisatie en rekrutering van personen die niet langer dienstplichtig zijn, wat tijdens en tot kort na de oorlog in Tigray wel het geval was. De omstandigheid dat het Eritrese leger nog aanwezig is in Tigray, betekent op zich niet dat de algemene en niemand en niets onziende mobilisatiecampagne van de tweede helft van 2022 en begin januari 2023 zonder meer onveranderd doorgegaan zou zijn.

De vraag blijft evenwel of zonder meer kan aangenomen worden dat personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren omdat ze vrijgesteld of ontslagen werden of omdat ze niet in aanmerking komen voor dienst, actueel niet meer het risico lopen gedwongen gerekruteerd of gemobiliseerd te worden. De blijvende aanwezigheid van het Eritrese leger vandaag in Tigray betekent dat de situatie in Eritrea in elk geval niet dezelfde is als diegene die bestond voor het uitbreken van de oorlog in Tigray. Zo uit het voorgaande blijkt dat op het hoogtepunt van de oorlog in Tigray, er een massale mobilisatie plaatsvond zonder weerga *qua* omvang omdat er een constante nood was aan nieuwe soldaten in Tigray, betekent de blijvende aanwezigheid van het Eritrese leger in wat nog steeds een onstabiele regio is, minstens dat het aantal

militairen in Tigray op peil moet worden gehouden en dat bij een heropflakking van het conflict er allicht snel nieuwe rekruten zullen nodig zijn.

Verder is niet duidelijk of Eritrea al dan niet nieuwe troepen stuurt naar Ethiopië na de vredesovereenkomst. Zoals hierboven reeds aangehaald, verklaarde de door Cedoca gecontacteerde expert Plaut in augustus 2023 dat hij dit niet heeft gehoord, maar dat het niet betekent dat er geen nieuwe troepen worden gezonden (COI Focus, p. 18). Bovendien stelt volgens de COI Focus een diplomatieke bron in Nairobi weliswaar dat hij vernomen had dat veel mensen die waren gemobiliseerd zijn teruggekeerd naar Asmara, maar ook dat deze terugkeerders een maand verlof hebben alvorens ze zich opnieuw moeten melden en het onduidelijk is waar en of ze nadien opnieuw zullen ingezet worden (COI Focus, p. 18). Dat in één artikel in Le Monde van februari 2023 wordt gesteld dat terug in Eritrea de meeste leden van de reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijk leven, waarop de daarin geciteerde journalist in ballingschap de vraag vreest dat dit maar zal duren tot de volgende gedwongen rekrutering (Zie Le Monde, *"In Eritrea, the authorities punish the relatives of military deserters"*, 10 February 2023, geciteerd in COI Focus, voetnoot 123), volstaat niet om te besluiten dat er heden geen sprake meer zou zijn van gedwongen rekrutering in de nationale dienstplicht van personen die niet langer dienstplichtig zijn.

Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat de huidige context in Eritrea niet dezelfde is als voor het conflict in Tigray en de vredesovereenkomst, toen het Eritrese leger niet aanwezig was in de Tigray-regio.

In de beschikbare landeninformatie wordt evenmin uitdrukkelijk gesteld dat de rekrutering in de nationale dienstplicht wordt voortgezet zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van en Eritrea's deelname aan de oorlog in het noorden van Ethiopië en evenmin dat personen die voorheen vrijgesteld waren actueel geen risico meer zouden lopen om gedwongen gerekruteerd te worden.

Er wordt in de COI Focus in elk geval geen bron aangehaald die bevestigt dat personen die voorheen vrijgesteld waren actueel geen risico meer zouden lopen om gedwongen gerekruteerd te worden en dat de praktijk die was ontstaan tijdens de oorlog in Tigray in al zijn aspecten niet meer wordt toegepast. Landinfo stelt wel dat mensen die formeel zijn vrijgesteld van nationale dienst in principe niet kunnen worden teruggeroepen voor de nationale dienst, maar dat zij niet vrijgesteld zijn van de plicht om hun land te verdedigen in oorlogstijd. Ook personen die informeel zijn vrijgesteld kunnen worden gemobiliseerd voor oorlogsdienst. Plaut stelt in augustus 2023 dat de mobilisatie voortduurt, maar dat, zoals hij het begrijpt, dit de normale jaarlijkse rekrutering is voor Sawa, het trainingscentrum waar alle jongeren verplicht militaire training moeten volgen. Het is onduidelijk waarnaar deze journalist verwijst als hij zegt dat de mobilisatie voortduurt. Verder kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt of dit betekent dat door de aanwezigheid van Eritrese troepen in Ethiopië en ondanks een vredesakkoord van november 2022, dat het vertrek van de Eritrese troepen uit Ethiopië oplegt, mobilisatie voor oorlogsdienst ook actueel nog gebeurt, en zo ja welke categorieën daarvoor in aanmerking komen. In dit verband moet ook rekening worden gehouden dat Eritrea voor het recente conflict in Tigray in de *"no peace no war situation"* verkeerde en dat de onstabiliteit van de regio en met name de situatie in Tigray al vele jaren wordt gebruikt door de Eritrese regering als reden om de onbepaalde duur van de Nationale Dienst te bestendigen en de sinds 1998 van kracht zijnde noodtoestand te behouden (EASO, *Eritrea, National service, exit and return*, september 2019, p. 22).

Hieruit volgt dat de beschikbare landeninformatie onvoldoende duidelijkheid schept over het huidige beleid in Eritrea en het risico dat personen, die in het verleden zouden zijn vrijgesteld van de nationale dienstplicht en het land legaal zouden hebben verlaten, in geval van terugkeer lopen om opnieuw gedwongen te worden gerekruteerd. Daarbij dient ook terdege rekening te worden gehouden met het gegeven dat uit de beschikbare landeninformatie verder blijkt dat personen die (opnieuw) gedwongen National Service dienen te verrichten in Eritrea onderworpen kunnen worden aan onmenselijke en vernederende behandeling en foltering.

De beschikbare landeninformatie laat de Raad niet toe het risico voor verzoeker, om aan vervolgingsdaden te worden onderworpen in geval van terugkeer naar Eritrea, op voldoende nauwkeurige wijze in te schatten en is van oordeel dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 april 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER